

DUBA ZSÓFIA

AZ ELVETETT MAG

Mindig is szerettem volna gyerekekkel foglalkozni, különböző foglalkozásokat vezetni, színdarabokat vezényelni, és látni a gyermekek fejlődését és örömét. Szerettem volna, ha a tanítványaim örömeiket lelnék mindebben. Egy szép tavaszi napon felnyílt a szemem.

A nyitrai Konstantin Filozófus Egyetem diákjaként a Makovecz Hallgatói Ösztöndíjprogram keretén belül lehetőségem volt részt venni egy egész hónapos rész képzésen, melynek köszönhetően elsajátíthattam a kecskeméti Neumann János Egyetem Pedagógusképző Karon oktatott módszertani ismeretek egy részét. A programban résztvevők figyelmébe ajánlottak egy workshopot, melynek témája az interaktív drámapedagógia volt. Rögtön felkeltette a figyelmemet, hiszen mindig is érdekesnek tartottam a drámapedagógia módszerét. Ám korántsem azt kaptam, amit vártam.

Valami egészen szokatlan eljárás szem- és fültanúja lehettem: egy kisebb teremben zajlott az előadás. A nézők körben ültek (már ezt is furcsálltam, hiszen színházi előadásokkal kapcsolatban színpadi teret vártam), két hölgy fogadott minket, akik, mint később kiderült, az előadást vezették. Tudatták velünk, hogy most először találkoznak a bemutatón résztvevő óvodásokkal, és hogy a nevelők az ő kérésükre csupán pár verssel és néhány híres ember arcképevel ismertették meg a gyerekeket (ekkor már jócskán furdulta az oldalamat, vajon mi sült ki ebből). Megérkeztek a gyerekek és elkezdődött a varázslat... Hirtelen az 1848-as forradalom kitörése idején jártunk, éppen eljutott a pesti forradalmi zúgolódások híre a falusi néphez... Ettől kezdve végigkísérhetjük az egész történelmi eseményt. De hogyan? Mesélő nélkül, gyerekek által bemagolt monológok nélkül és úgy, hogy az előadásnak nem akadt olyan momentuma, melyben a gyerekek ne szerepeltek volna. Az előadás az elejétől a végéig magával ragadó volt, nem csak a gyerekeknek, a nézőknek is.

Tanulságos, humoros és szórakoztató improvizálással teli.

A látottaknak köszönhetően felnyílt a szemem az eddig megszokott szerepeltetéssel kapcsolatban. Hiszen kinek akarunk a színdarabokkal megfelelni? Az óvoda vezetőségének, illetve színvonalának? Vagy a szülőknek, akik csemetéik szereplését könnyel és állótapssal jutalmazták? Persze hogy nekik (IS!), de elsősorban azoknak, akikért ott és akkor összegyűlünk: a gyerekeknek.

Nézzük a gyermeket: a színpad közepén farkasszemmel néz a reflektorfényekkel, közben a szöveget visszaidézve szoknyáját emelgeti vagy orrát túrja zavarában. És ami a legszomorúbb: nem élvezi az előadást, a saját előadását. Van ennek így értelme?

Ha nincs, tegyük maradandóvá a gyerek számára is az élményt. Fehér Éva és Szatmáriné Márton Tímea pontosan ezt tették, elhozták eléink a varázslatot. Beöltöztek gazdának és menyecskének, és vitték a gyerekeket, vitték őket egyenesen a mesébe. Táncoltatták, verseltették, szórakoztatták őket.

En személy szerint még nem halottam óvodásokat ilyen szenvedéllyel Petőfi *Nemzeti dalát* szavalni! Bátor-ság, lelkesedés és boldogság csillogott szemeikben. Belebújhattak a forradalmárok, huszárok, hírmondók és egyéb szereplők bőrébe.

Mindenki. Igen, mindenki részese volt a mesének, nemcsak fizikailag, hanem szellemileg is. A mese eredménye nem csak az volt, hogy senki sem unatkozott és jól szórakoztak a gyerekek szereplés közben, hanem a befogadás, melynek eredményeképpen talán a kicsik is érteni fogják a március 15-én kabátkájukra tűzött kokárda eszmei értékét, és érezni fogják a súlyt, melyet az magával hordoz. Persze más téma interaktív drámapedagógiai eszközökkel való feldolgozása is ugyanilyen nagy sikert aratott volna, ebben biztos vagyok.

Milyen tehát a dramatikus interaktív mesélés és történetmondás? Fehér Éva és Szatmáriné Márton Tímea *Szerpjáték, mese-játék* című könyvében ekképp olvashatjuk a meghatározást: „...a gyermekek előre le nem próbált, rögtönzések játéka épülő eljárással kerülnek bele a mesébe, de a szövegalkítás, a kellék, a jelmez, a térhasználat és a szerepbe léptetés módja a dramatizálás eszköztársaságát használja. Ennél a mesélési fajtánál a mesélő eldöntheti, hogy ő maga szerepbe lépve mesél vagy a mesélői narrációval kíséri az eseményeket.”

Március óta eltelt öt hónap, ez idő alatt sokat gondoltam a látott produkcióra, valahogy nem tudtam megelégedni ennyi tapasztalattal, ezért utána néztem a hölgyek munkásságának. Az általuk vezetett internetes honlapon tudomásomra jutott, hogy szakmai napot tartanak a mese játékos átadásáról. Nem volt számomra kérdés, hogy ott a helyem, csupán a Kecskemétre jutás, valamint a hazaút okozott volna némi fejfájást, ha szüleim odaadó támogatása nem oldja meg ezt a kis akadályt.

Így hát egy augusztus végi nap hajnalán édesapámmal nekiindultam a nagy utazásnak. Öt óra utazás után végre megérkeztünk Kecskemétre. A város másodsorra is elbűvölt, de a tudásvágy hatásosnak bizonyult, hogy elvonja figyelmem a pompás városról. A reggel kilenc órakor kezdődő szakmai nap maga volt a csoda: a háromnegyed órás előadások olyannyira magával ragadtak, hogy az időt nem is érzélve a fáradtság csak este, a vonatra sietve kapott el.

Kellemes fáradtság vett rajtam erőt, az a fajta, melyet az ember veteményezés után érez, amikor tudja, hogy most tette meg az első lépést ahhoz, hogy az elvetett mag idővel gyümölcsöt hozzon. A pedagógia szépsége az, hogy mi gyümölcsöt érlelünk, amely később újabb magokkal ajándékoz és termést hoz.